

ment inferior al 6 per cent. Enfront d'això hi ha les operacions corrents (personal i despesa en compres de material) que, amb 181.400 milions, representa vora del 85 per cent creixent a un ritme del 35 per cent. Per tant, la Generalitat és un consumidor nat més que no un inversor. I sembla que, a més, el partit que ens governa dona la raó a aquell economista que assegurava que la política econòmica regional serveix exclusivament per fer escoles, habitatges i carreteres. Dels 31.664 milions de les operacions de capital, 22.200 milions (70 per cent) van a Educació, Vivenda i Urbanisme i infraestructures bàsiques i transports i infraestructures agràries; ¿no hi ha sectors en crisi?

Per últim, les xifres d'inversió territorialitzades apunten a una Generalitat que sembla poc interessada en l'ordenació del territori i la disminució dels desequilibris regionals: deixa el 47 per cent de les inversions sense territorialitzar (¡15.000 milions que no se sap on s'invertiran!), mentre que comarques en plena crisi industrial com ara el Camp d'Elx, els Vinaopós, l'Alcoià, el Camp de Morvedre, reben una inversió mitja per habitant inferior a la mitjana general. I de les considerades com a comarques subdesenvolupades només reben inversions significatives els Ports i els Serrans. ¿La teoria del partit al govern no era que les autonomies acosten l'administrador a l'administrat?

Segons tot això, el model econòmic de les autonomies no resulta vàlid per fer una política econòmica regional coherent. Les funcions d'un pressupost són tres: assignació eficient dels recursos, estabilització de l'economia, i distribució de la renda. Doncs bé, cap de les dues darreres no poden fer-se des de la Generalitat, «gràcies» al fet que el sistema de finançament (transferències), el marc competencial de l'estatut i la voluntat política no ho permeten.

Implícitament o explícita, això està reservat al govern central. D'aquesta manera, només resta l'assignació de recursos, cosa que vol dir que la Generalitat no passa de ser el braç executor d'una part de la política que dissenyen des de Madrid. I tant és això que ni amb la part de recursos de què realment disposa, lliure de cap lligam o condició, trenca la política d'inversions i industrial marcada des de dalt. ¿El País Valencià no té cap característica econòmica pròpia que justifiqui una distinció del caràcter de les inversions fetes ací? □

ELS DARRERS

El diàleg possible (II)

1. ¿Veu dividida la ciutat pel que fa al fet nacional? ¿En quins grups?
2. ¿Es pot arribar a un acord mínim per facilitar la convivència?
3. ¿Què hauria de cedir cada grup?

Aquestes són les darreres respostes, superat ja l'escull de les vacances de Nadal. Entre els protagonistes, però, dos buits ben visibles: Joan Lerma, president de la Generalitat i secretari general del PSPV-PSOE, i Jesús Prado, director de «Levante».

Fúlvia Nicolàs

Falten aquesta setmana, en contra del que estava previst, les respostes al nostre qüestionari —mínim qüestionari— que sol·licitarem del president de la Generalitat, **Joan Lerma**, i del director del diari *Levante*, **Jesús Prado**. Ja fora de lloc l'excusa de les vacances de Nadal, que féu el seu servei la setmana passada —tots dos eren de vacances i, segons ens digueren secretàries i caps de premsa, en estatge desconegut— és difícil trobar una explicació a les continuades demores, desconeixement i negatives solapades repetidament adduïdes per aquells que tenen el deure, en determinades ocasions, de fer públiques les seues opinions sobre temes, com aquests, d'interès per a tots els valencians.

Es difícil de justificar la no resposta del president Lerma —«ara no és al seu despatx», «avui es troba malament», «no ha trobat un moment per a contestar, si bé sembla que ja parlà d'aquestes qüestions en l'entrevista que li féreu fa mesos...».

Sobre la manca d'opinió del director de *Levante*, Jesús Prado, un altre personatge que fa vacances en estatge desconegut fins i tot pels seus subordinats més directes —«és que no té telèfon a la caseta de camp»—, tampoc n'hem rebut una explicació coherent. Més de dues setmanes després de rebre, per part de les seues secretàries i del subdirector, Francisco Esquivel, repetides promeses d'una ràpida contestació, se'ns suggerí el dilluns que reproduïsem, com a contestació, part de l'editorial publicat en el diari dirigit per Prado el diumenge anterior, «on contesta, més o menys, aquestes mateixes qüestions». Si més

no, ens felicitem d'haver-li proporcionat una bona idea. Les al·lusions que hi fa a aquest debat tenen un darrer

Eugeni Burriel.

sentit que convé matisar en unes altres seccions. L'interès amb què destacats personatges de la dreta local, amb posicions clarament i explícita ben distintes a les que ells pensen mantingudes per aquesta revista, han contestat el qüestionari no fa més que posar de manifest un desinterès poc explicable en una qüestió, sempre actual i ara ben especialment.

Eugeni Burriel, *Delegat del govern i governador civil de València*.

1. Crec que les aparences de «divisió» o tensió a València, en relació amb el fet nacional, obeeixen més bé a la presència i a la incidència pública d'algunes persones o grups, molt minoritaris, amb actituds de frontal intolerància, que no a una divisió real en la societat valenciana. Per contra, em pareix —i no dic que això siga bo

o dolent— que la majoria dels ciutadans de València, tot i que puguen tenir la seua opinió formada, posen els seus afanys principals en la solució d'altres problemes que consideren més urgents.

En altres paraules, no crec que a València hi haja un sentiment nacionalista profund per a provocar una divisió entre els seus habitants. Aquest sentiment, a més, em pense que tan sols sorgirà en la mesura en què s'abandonen actituds tancades i s'oferesca a la societat un plantejament del fet nacional obert i modern. I em pareix que, afortunadament, es van observant cada vegada més gestos i símptomes en aquesta línia, i això al marge d'episodis negatius que es produeixen esporàdicament.

2. Si la pregunta es refereix a la convivència entre les minories radicalistes, és indubtable que el diàleg entre

Carlos Manglano.

elles sempre serà difícil, per les seues pròpies actituds d'intolerància i d'agressivitat. Però crec que, en tot cas, parlem de molt poca gent, i centrada fonamentalment en la ciutat de València; en contrast, la gran majoria dels ciutadans valencians, malgrat posicions sovint molt contraposades respecte del fet nacional, no tenen problemes substancials de convivència.

3. Jo crec que en democràcia no s'ha de demanar a ningú que renunci a cap dels seus plantejaments socials o polítics. En l'única cosa que cal cedir, l'únic que cal deixar a banda ja d'una vegada, és la intolerància, i les actituds de violència i agressivitat enfront de les posicions distintes, per molt radicals que aquestes siguen. La convivència entre aquestes minories tan sols serà possible des de l'educació democràtica, quan tots entenguen que

és essencial a la democràcia la possibilitat que altres grups diguen i defensen lliurement, a la premsa o al carrer..., les opinions més oposades a les que un defensa.

Carlos Manglano, *Convergència Valenciana*

1. Pense que no. Són dues minories que estan fent una qüestió fonamental de la convivència en disfressar els problemes que són importants amb alguna cosa que és simplement litúrgia. Al meu parer, és prou més senzill del que pareix posar-se d'acord en allò fonamental, és a dir, en el fons però no en la forma. Cal que la litúrgia vaja evolucionant. Les formes són sempre discutibles, l'essencial és sentir-se valencià.

2. Estic convençut que és possible un acord capaç de reduir tensions, so-

Ramon Lapiedra.

bretot, quan els que s'entesten a mantenir els problemes són uns mínims sectors de la població valenciana. Jo crec que tot el món té dret d'opinar el que vulga d'allò que vulga sempre que s'avinga a la nostra constitució i al nostre estatut d'autonomia, que, lògicament, poden ser revisats.

3. Es tracta més d'un problema individual que d'un problema filosòfic o ideològic. Si fins ara no s'ha produït un acord és perquè hi ha persones que s'entesten a no veure més enllà d'allò que aquesta gent es creu que els proporciona adeptes. L'acord ha de produir-se sobre dues condicions mínimes: reflexió i sentiment de país.

Ramon Lapiedra, *rector de la Universitat de València*

1. Hi ha, d'entrada, dos grans sectors en conflicte, segons si es té o

no algun tipus de projecte comú per al conjunt de les terres de parla catalana, i segons quina idea es té de la naturalesa i el nom de la llengua dels valencians. Ja dins del camp estrictament nacionalista, hi ha també diversos sectors, però aquesta és tota una altra història.

2. Supose que sí, el país ho agrairia. En qualsevol cas, reduir aquestes tensions, crear un cert clima de pau ciutadana al voltant de la qüestió nacional valenciana, beneficiaria en principi, electoralment, les diverses opcions i tendències nacionalistes, ja que, ací i ara, l'electorat defuig instintivament les opcions que es presenten com a massa conflictives.

3. Ja he dit en la resposta a la primera pregunta quins són, al meu parer, els punts més litigiosos. Per tant, la discussió i els acords haurien de tractar i referir-se a aquests punts.

Ricard Pérez Casado.

Tanmateix, per començar seria suficient que determinats grups valencianistes renunciassen a la temptació feixista d'ofegar per la violència la veu d'aquells nacionalistes que no pensen com ells, i que aquest exercici de concòrdia fos practicat per tots els implicats.

Ricard Pérez Casado, *alcalde de València*

1. Hi ha també altres divisions: les que es deriven de les desigualtats i l'accés a la cultura o al treball, per exemple. En tot cas, el fet valencià requereix del diàleg i la tolerància.

2. Sí, amb el respecte al sistema democràtic, a les seues normes de funcionament i a les institucions que el formen.

3. Crec que ja es desprèn la resposta de les dues anteriors.